

Čís. 13591.

Konkursní řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Návrh většiny věřitelů na svolání schůze věřitelů k volbě nového věřitelského výboru nenahrazuje usnesení o odvolání dosavadního věřitelského výboru prostou většinou schůze věřitelů, nedošlo-li k němu usnesením na řádně svolané schůzi věřitelů.

Nebyl-li dosavadní věřitelský výbor po zákonu odvolán, nelze přistoupiti k volbě nového věřitelského výboru a nelze se platně usnášeti na schůzi věřitelů, jejímž předmětem má býti jen volba nového věřitelského výboru, o odvolání dosavadního věřitelského výboru.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, R I 527/34.)

Konkursní věřitelé Eduard S., Max S., společnost E. a Bedřich Sch. navrhli, by byla svolána schůze věřitelů k volbě nového věřitelského výboru. Konkursní komisař návrh zamítl. Rekursní soud uložil prvému soudu, by svolal schůzi věřitelstva k volbě věřitelského výboru. Důvody: Při prvním shromáždění věřitelů dne 14. prosince 1933 byl zvolen věřitelský výbor, který byl konkursním komisařem potvrzen. Jednání se účastnili též věřitelé Eduard S. a Max S., tento svým zmocněncem. Tento zvolený výbor může býti věřiteli odvolán prostou většinou, která se počítá podle pohledávek věřitelů na schůzi přítomných (§§ 87 odst. (4) a 91 odst. (3) konk. ř.). Návrh na odvolání jest předem oznámiti (§ 90 (2) odst. konk. ř.). Stěžovatelé reprezentující valnou většinu věřitelů podle pohledávek, navrhli svolání valné hromady k volbě věřitelského výboru, a tím odvolali volbu výboru věřitelského zvoleného a potvrzeného. Bylo tedy věci konkursního komisaře valnou hromadu podle předpisu zákona k jednání o odvolání výboru věřitelského a k volbě nového výboru svolati.

Nejvyšší soud obnovil usnesení konkursního komisaře.

Důvody:

Konkursní věřitelé Eduard S., Max S., společnost E. a Bedřich Sch. učinili písemný návrh na svolání schůze věřitelů za účelem volby nového věřitelského výboru, ač posavadní výbor dosud podle § 87 odstavce (4) konk. ř. 64/31 sb. z. a n. odvolán nebyl, ježto onen návrh nenahrazuje, jak rekursní soud míní, usnesení o odvolání dosavadního věřitelského výboru prostou většinou schůze věřitelů, ano nedošlo k němu usnesením na řádně svolané schůzi věřitelů, jak zmíněné zákonné ustanovení vyžaduje. Nebyl-li dosavadní věřitelský výbor po zákonu odvolán, nelze přistoupiti k volbě nového věřitelského výboru a nelze se platně usnášeti na schůzi věřitelů, jejímž předmětem má býti jen volba nového věřitelského výboru, o odvolání dosavadního věřitelského výboru, ano to není předmětem schůze věřitelů, ježto by to odporovalo ustanovení § 90 odstavce (2) a odstavce (3) první věty konk. ř. a usnesení takové by bylo zmatečné. Schůzi věřitelů jest sice konkursní komisař povinen podle § 90 odstavce (1) konk. ř. svolati, navrhnou-li to osoby tam uvedené, tím mu však není odňato právo zkoumati, zda předmět schůze věřitelů jest po zákonu pří-

pustný a zda jsou splněny všechny formální předpoklady pro platné usnášení se o navrženém předmětu schůze věřitelů. Ježto v souzeném případě nejsou splněny tyto předpoklady, nevyhověl konkursní komisař právem návrhu na svolání schůze věřitelů.

Čís. 13592.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Spor bývalého zaměstnance proti bývalému zaměstnavateli o náhradu škody za to, že bývalý zaměstnavatel nedal nebo dal pozdě reference o bývalém zaměstnanci firmám, u nichž se ucházel o místo, nepatří k příslušnosti pracovních soudů.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, R I 577/34.)

Bývalý zaměstnanec domáhal se na bývalé zaměstnavatelce náhrady škody a dovozoval náhradní nárok ze dvou skutečností: Jednak z toho, že v době, když byl u odpůrkyně zaměstnán jako úředník, musil na její přímý rozkaz konati práce nedovolené, ba i zákonem zakázané, které následkem nepřírozeného neklidu, mimořádného nervového napjetí a duševního strachu vyvolaly u něho onemocnění, jež vedlo k předčasné ztrátě výdělečné způsobilosti, a jednak z toho, že v době, kdy již ve službách odpůrkyně nebyl, tato opožděným, nebo chladným vyřizováním, nebo i nevyřizováním dotazů firem, u kterých se o místo ucházel, zavinila, že místo neobdržel. Soud první stolice (krajský soud v M.) žalobu odmítl s odůvodněním, že zažalovaný nárok patří podle §§ 1 a 2 zák. ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. k výlučné příslušnosti soudů pracovních. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále po zákonu jednal, nehledě k použitému důvodu odmítnutí. Důvody: Odmítnutí žaloby stalo se neprávem. Soudu procesnímu lze dáti za pravdu, že zažalovaný nárok, pokud se opírá o prvou skutečnost, patří k výlučné příslušnosti pracovních soudů, poněvadž jde o nárok prýstící z poměru služebního za jeho trvání, o nároku, pokud je založen na skutečnosti druhé, to však říci nelze, poněvadž nárok ten je odvozován z jednání odpůrkyně, která toto předsevzala v době, když byl služební poměr mezi stranami již rozvázan, a takovéto nároky před pracovní soudy nepatří. To plyne z ustanovení §§ 1 a 2 uvedeného zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žaloba neuplatňuje náhradní nárok z poměru pracovního (§ 2 písm. c) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.), pokud uvádí, že úředníci žalované firmy v době, kdy žalobce již nebyl v jejích službách, opožděným nebo chladným vyřizováním nebo i nevyřizováním dotazů firem, u kterých se žalobce ucházel o místo, zavinili, že místo neobdržel. Neboť žalobce domáhá se tu náhrady škody za to, že žalovaná nedala nebo dala pozdě o něm reference firmám, u nichž se ucházel o místo. Nejde tu o škodu